

TRØNDELAG
TEATER

STUDIO

SCENEN

Jon Fosse

Draum
om
hausten

Kjære publikum

Det var vel ingen trendforskere eller forståelsepåere som på forhånd kunne gjette seg til at årets norske filmsuksess skulle handle om noen halv- og helgamle gubber fra Berlevåg som synger i mannskor. Ikke engang produsenten Norsk Film hadde forutsett dette, og hadde derfor laget altfor få kopier. Kravet til suksess, høye inntekter og enda høyere ratingtall gjør oss mer og mer fantasiløse. Vi jager rundt etter trendige løsninger og prøver å surfe på alle mulige bølger vi tror vi merker eller kan forutse. Tabloidjournalistikken dommer oss nord og ned den ene dagen og opp i skyene dagen etter. Hvordan skal vi lage kunst i all denne støyen?

Så skjer det heldigvis der man minst venter det. Som med *Hefdig og Begeistret*. Eller som med Jon Fosse. Han er i øyeblikket norsk teaters mest spilte dramatiker, og vår fremste og nesten eneste eksportvare ut i teatrets verden.

Det startet i Bergen, hvor instruktør Kai Johnsen oppmuntret Fosse til å skrive dramatik, siden han mente at det litterære språket hans kunne tilføre teatret noe. Han fikk rett, og det var starten på et viktig samarbeide.

I Frankrike, England, Sverige og Portugal går nå folk i teatret for å se disse stykkene som er befolket med ordknappe nordmenn som ikke greier å takle den vanskelige oppgaven menneskelivet er, og som snakker rundt både grøten og hverandre – hvis de sier noe i det hele tatt. Mennesker fra fjordarmer, dype daler og grissgrendte strøk.

Det første stykket jeg så av Fosse var *Namnet*. En scene som har brent seg inn er når det unge paret skal finne ut hva barnet skal hete. De greier det ikke. De sitter der og vet ikke hvorfor. Enda mindre skjønner de noe av dette barnet som skal komme. Hvordan skal man finne navn til noe man ikke vet hva er? Det er en hjelpeløshet overfor virkeligheten som bare raser forbi og blir til skjebne, og det er utrolig presist og lydhørt beskrevet.

Jon Fosse kommer med en stille stemme midt i all støyen. Vi får være glade for at det ennå er ørens lyd. Velkommen til Jon Fosses verden.

Catrine Telle

Draum om hausten

har eg sett som preliminær tittel på det skodespel eg no skriv på, og at tittelen kan minne vagt om *Ein midsommarnattsdraum* er ikkje tilfeldig. Slik stykket *Barnet* i si tid forheldt seg strikt sjølvstendig til Ibsens *Brand* forheld dette stykket seg strikt sjølvstendig til Shakespeares stykke. Og slik *Barnet* forsøkte å skrive fram ein slags (iallfall ytre sett) motsatt religiositet av det ein finn i *Brand*, forsøker dette stykket å skrive fram ikkje den erotiske magiens verkande kraft, men heller dødens stadig pågåande skrift i våre liv, og den er jo like imagisk som erotikkens.

Dette kan høyrast veldig ut, men stykket skal slett ikkje bli veldig, derimot dreier det seg om nok ei enkel historie, nok ei kjærleikshistorie, nok eit familiedrama der personane er ein mann og ei kvinne, mor og far hans, og dessutan den første kona hans. Alt som skjer i stykket, går føre seg på ein liten del av ein stor kyrkjegard, rundt ein benk og på ein grusgang der, og dessutan mellom nokre gravstøtter. Der møtest ein mann og ei kvinne, der samlast ein liten familie i forkant av at ei bestemor skal gravleggjast, der vender ein mann og ei kvinne tilbake, til sin kjærleiks benk, etter at år har gått. Der møtest til sist, etter at døden nok ein gong har gjort sitt, dei tre kvinnene i denne vesle verda.

Det er tidas gang, og minnets handtering av tida, som dette stykket på sett og vis dreier seg om. Slike ord blir alltid veldig store, men om det verkar slik i stykket, har eg mistykkast: eg etterstrevar der ei slags umerkeleg skifting mellom realistiske scener i ei realistisk tid og ei slags glidande simultan tid, der ulike hendingar blir saman, slik dei kan gjere det i minnet.

Slik sett kan stykket kanskje seiast å ha som sin metafor den "livsoppsummering" folk som har hatt nær-døden-opplevingar, har fortalt om.

Igjen: dette er "teori" og slik sett meir eller mindre ubegripeleg, eg lovar høgt og heilag at det skal ikkje stykket mitt bli.

Jon Fosse, Bergen 1. juni 1997

Alexander Mørk-Eidem

avsluttet regiutdannelsen ved Statens Teaterhøgskole med forestillingen *Sugar Dollies* her ved Trøndelag Teater. To og et halvt år senere er han her igjen – ikke som student lenger, men som en av kometene i norsk teater. Siden sist har han jobbet ved flere av de store scenene her til lands. Han har blant annet satt opp *En midsommernattsdrøm* ved Rogaland Teater og *Don Juan* på Torshov. For Tennessee Williams' *Ingenting om nattergalen* på Det Norske Teatret fikk han Heddaprisen 2000. Foruten oppsetningene her hjemme, har han også vært i Ungarn og satt opp *Juleoratoriet*. For tiden er Alexander ansatt ved Nationaltheatret, men hans neste oppgave vil være å regissere en selvskrevet serie på TV2.

Fattig ynskje

Var eg ein Gud,
ville eg skapa
ei stillare verd.
Der skulle alle elske.

Var eg ein Gud,
ville eg skapa
 kjærleik og død,
berre kjærleik og død.

Tor Jonsson

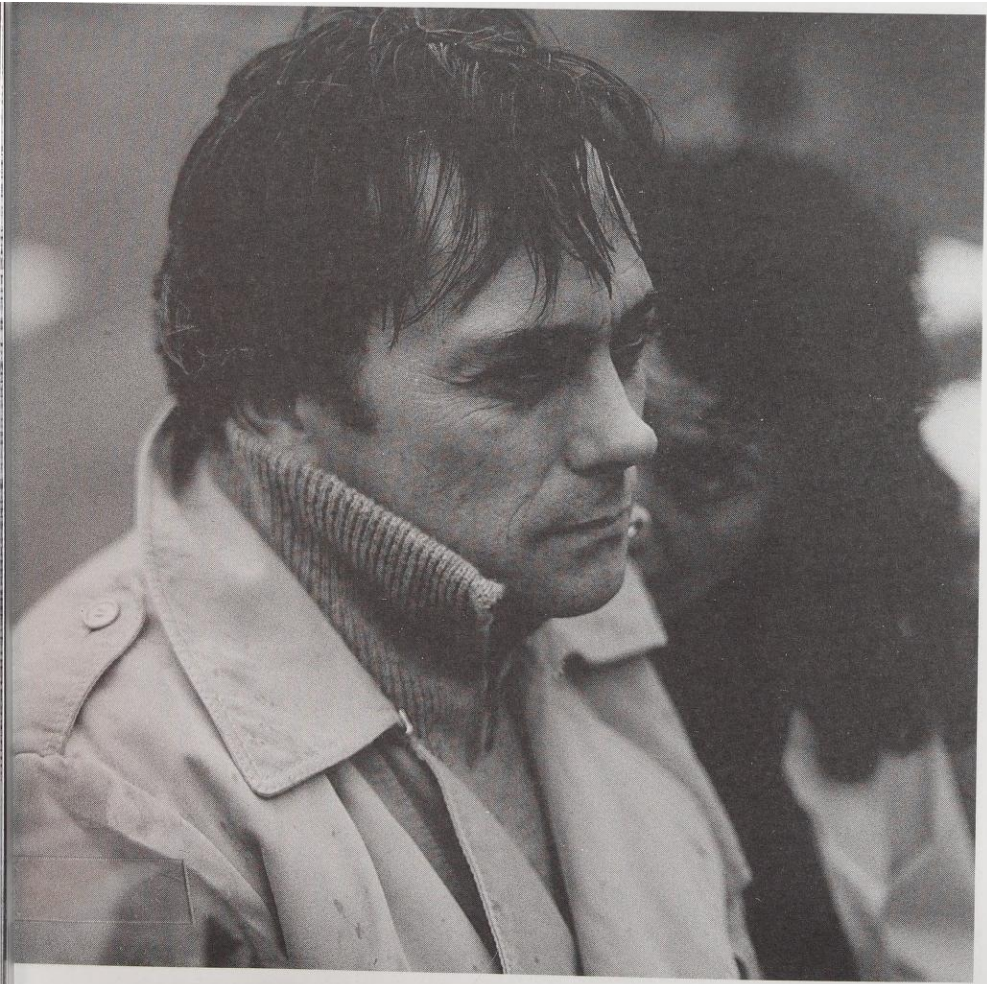

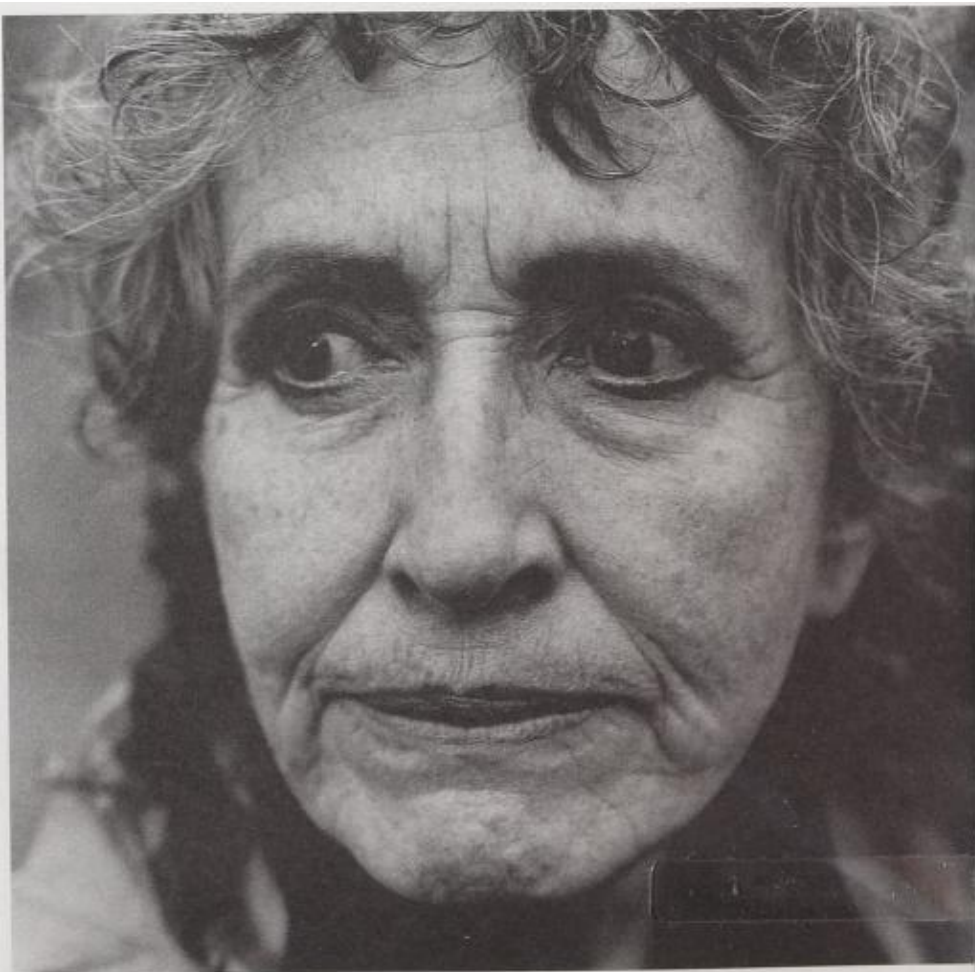
Håkon Ramstad

hadde roller ved både Nationalteatret, Den Nationale Scene, Riksteatret, Hålogaland Teater, Teatret Vårt og ABC-teatret før han ble ansatt ved Trøndelag Teater i 1993. Rollen i *Draum om hausten* er hans foreløpig siste hos oss, før til sommeren flytter han sørover for å prøve lykken som frilanser i Oslo-området. I fjor vant han Teatrets Venners kunstneriske pris for rollen som Pater Filip i Nina Valsås' *Ubuden gjest*. Han har også gjort seg bemerket med annen samtidsdramatik, som Botho Strauß' *Tiden og rommet*, Petter Rosenlunds *En umulig gutt*, og sist høst i *Snart kommer tiden* av Line Knutzon. Vi takker Håkon for mange fine år ved Trøndelag Teater og ønsker ham lykke til i provinsen.

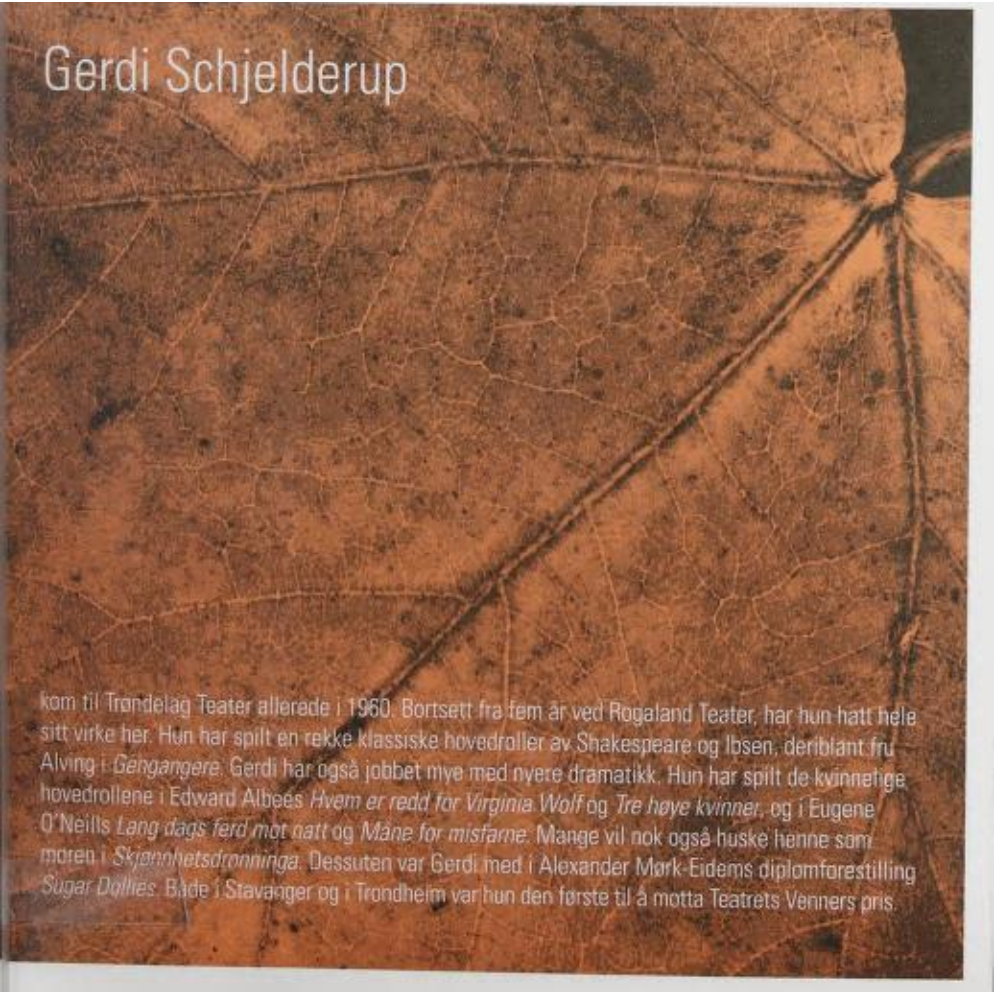
Hildegunn Eggen

er kjent og kjær for hele det trønderske publikum. Hennes første jobb ved Trøndelag Teater var i 1985, som både Ingrid, den grønnkleddede og Anitra i *Peer Gynt*. I vinter har hun igjen gjort stor suksess med Ibsens nasjonalskatt – denne gangen som mor Aase. Hildegunn er en usedvanlig allsidig skuespiller som har gjort seg bemerket innenfor de fleste genrer. Mange husker henne som tittelfigurene i *An-Magritt* og *Hansine Solstad*, og som Maureen i den prisbelønnede *SKjønnhetsdronninga*. Hun er også godt kjent fra store roller i publikumssuksesser som *Bør Barson* og *Bønder i solnedgang*.

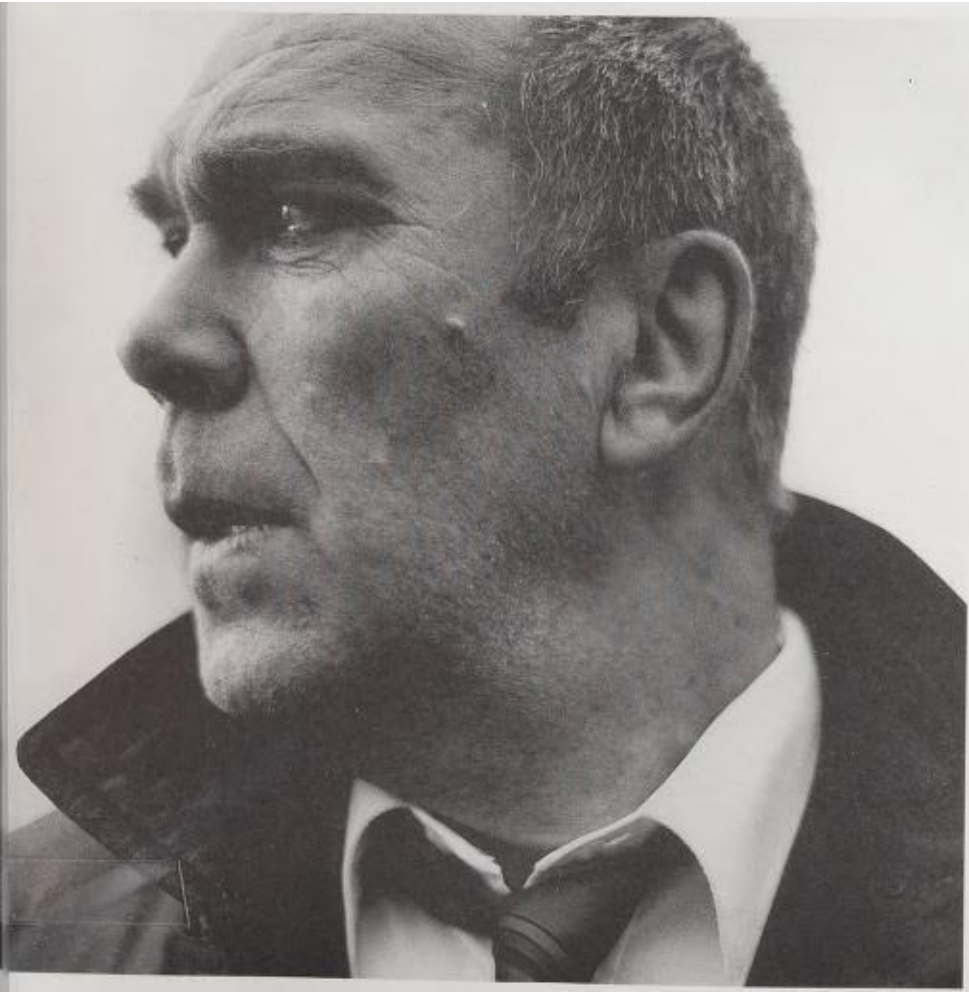
Gerdi Schjelderup

kom til Trøndelag Teater allerede i 1960. Bortsett fra fem år ved Rogaland Teater, har hun hatt hele sitt virke her. Hun har spilt en rekke klassiske hovedroller av Shakespeare og Ibsen, deriblant fru Alving i *Gengangere*. Gerdi har også jobbet mye med nyere dramatikk. Hun har spilt de kvinnelige hovedrollene i Edward Albees *Hvem er redd for Virginia Wolf* og *Tre høye kvinner*, og i Eugene O'Neills *Lang dags ferd mot natt* og *Måne for misfarnne*. Mange vil nok også huske henne som moren i *Skjønnhetsdronninga*. Dessuten var Gerdi med i Alexander Mørk-Eidems diplomforestilling *Sugar Dollies*. Både i Stavanger og i Trondheim var hun den første til å motta Teatrets Venners pris.

Harald Brenna

er en gammel ringrev i norsk teater. Etter fullført teaterhøgskole i 1973 var han ansatt ved Trøndelag Teater i nesten 15 år. Fra den tiden vil nok mange huske ham som Lennie i John Steinbecks *Om mus og menn*. Senere har han livnært seg som frilanser – med roller på de fleste scenene i landet, samt en mengde TV- og filmjobber. Noen vil huske ham fra Nils Gaups *Håkon Håkonsen*, andre fra de to Hamsun-filmene *Hamsun* og *Mysteriet Knut Hamsun*. Fra fjernsynet er han nok mest kjent fra *Show Talk* med Trond Kirkvaag for to år siden, men han har også vært innom mange andre fjernsynsserier. Harald har gjestet Trondheim flere ganger siden han ble frilanser – han regner Trøndelag Teater som sitt annet hjem.

Wenche Strømdahl

debuterte ved Trøndelag Teater for 20 år siden i Strindbergs *Faderen*, og har også vært ansatt ved Teater Ibsen og Hålogaland Teater. Hun har hatt flere store musikalroller, blant annet som Dorothy i *Trollmannen fra Oz*. I 1990 laget hun *Hamsun i ord og toner* sammen med broren Jarl Strømdal, som de turnerte store deler av landet med. For tittelrollen i Brian Friels *Molly Sweeney* fikk hun i 1997 Teatrets Venners kunstneriske pris. Mange vil nok huske henne for rollen som søster Sunniva i Nina Valsø's *Ubudne Gjester*. I fjor gjorde hun også stor suksess med Tor Jonsson-forestillingen *Berre kjærleik og død*, hvor hun både var skuespiller og idéansvarlig.

Jon Fosse

Draum om hausten

Regi og

scenografi

**Alexander
Mørk-Eidem**

Mann

Håkon Ramstad

Kvinne

Hildegunn Eggen

Mor

Gerdi Schjelderup

Far

Harald Brenna

Gry

Wenche Strømdahl

Lys

Stig Husmo

Masker

Michael Lange

Rekvisitter

Thomas Ryste

Teknisk

koordinator

Nils Johan Aarbu
Trond Bjørsvik

Sufflør

Gerd Berntsen

Inspisient

Hans Nordø

Foto

Lasse Berre

Grafisk utforming

Byrå 01

Program

Lars August Fodstad

Ansvarlig utgiver

Catrine Telle

Takk til Natursten-Senteret

Kulisser og kostymer er produsert i teatrets egne verksteder.

Fotografering og lydopptak under forestilling er ikke tillatt.

Premiere på Studioscenen 22. mars 2001.

www.trondelag-teatret.no

Depotbiblioteket

01sd 19 107

TRØNDELAG
TEATER

er.